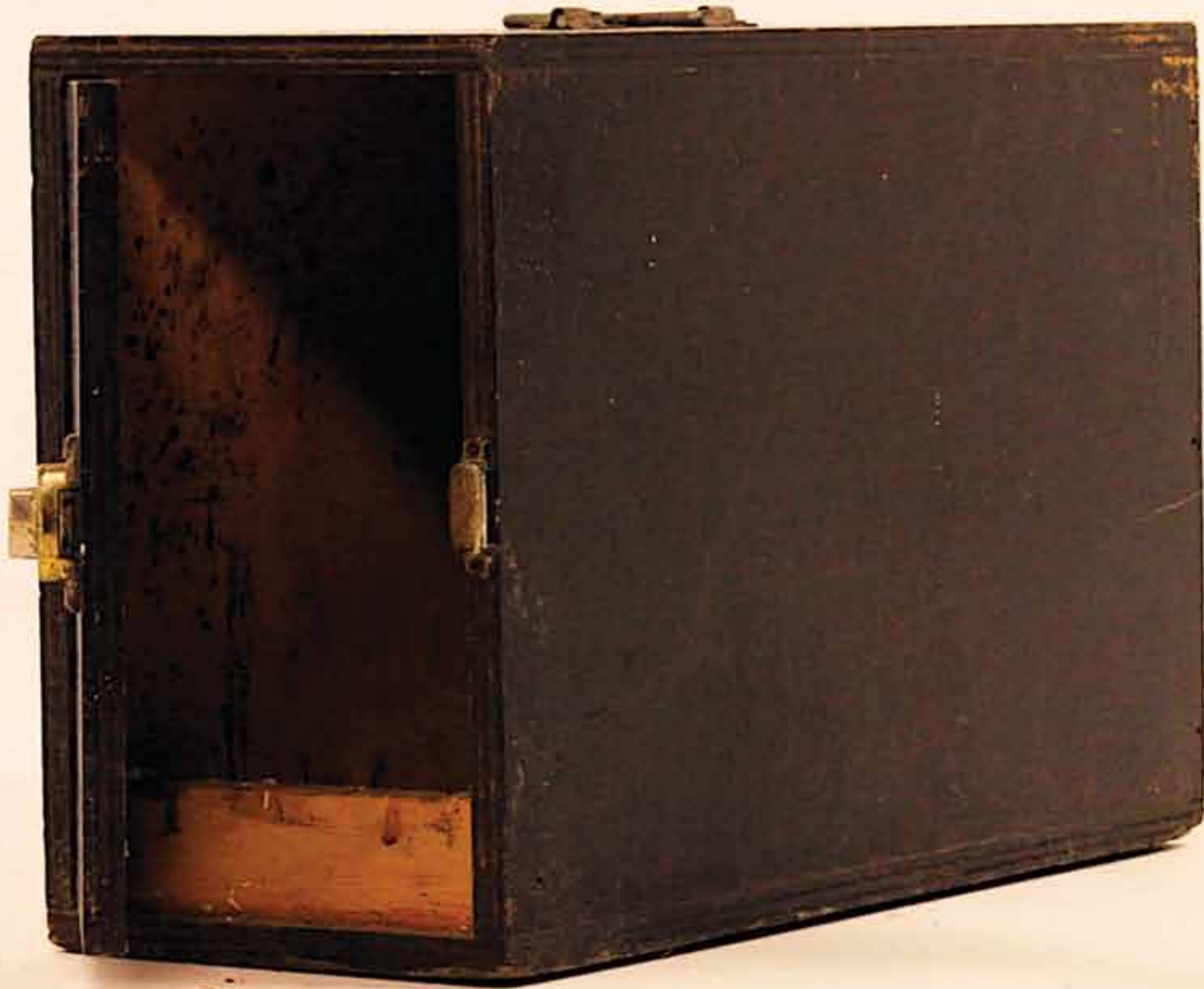

*BCN
PRODUC-
CIÓ
'10
ESPAI
CUB*

CUBEER

Aníbal Parada

*Del 19 d'octubre
al 21 de novembre 2010*

Ajuntament de Barcelona

Barcelona Cultura
La Capella

Aníbal Parada ENTREVISTA. *Cubeer*.

El teu projecte s’aproxima a la representació dels conflictes territorials. Diguem que un dels esculls ha estat trobar la distància adequada per abordar un tema d’actualitat sense caure en els clics dels mitjans de comunicació de masses. Com vas generar el plantejament d’aquesta obra?

En un primer plantejament vaig presentar teòricament el projecte com un mecanisme que interpel·lava el sistema de forces polítiques que avui s’organitzen a la rambla del Raval, fent visible un esdeveniment recent: la gestió de l’espai de vianants de dos extrems, en dos blocs comercials de venedors il·legals de les comunitats del Pakistan i l’Índia.

Vaig començar amb un estudi etnogràfic utilitzant l’observació i una sèrie d’entrevistes, preguntant sobre el conflicte a les seves terres d’origen i escoltant els seus comentaris sobre el fraccionament i la repartició de la rambla del Raval. L’estudi de camp, com a eina bàsica, permet percebre com alguns usuaris del carrer es dediquen a no deixar de petja les lleis “cíviques” –lleis que consideren que dormir en un banc és un acte revolucionari i punible– amb un paper actiu que permet advertir, en una ciutat cada cop més assetjada i amb un control ferri de l’espai públic, com l’èsser humà construeix nous sentits i significacions a partir de pràctiques diàries que no atenen a normatives, tot plegat amb les tensions que comporta qualsevol ús “saturat” de l’espai i en un lloc emergent per antonomàsia com és el carrer.

I de quina manera s’estableix el vincle entre l’“estudi sociològic” i l’espai d’exposició?

Avui, l’espai físic on s’exposa el projecte, un cub, es mostra com una plataforma neutra per penjar-hi els meus dubtes, per no perdre de vista en cap moment que el que es diu manté una relació aproximativa amb els fets reals dels quals es parteix i que aquesta relació no pot funcionar si no és a costa de renunciar a grans trossos de realitat. Volia distanciar-me de la concreció d’alguna cosa certa.

Tal com diu Manuel Delgado: “Sabem que els nostres treballs [...] són intents mitjançant els quals [...] intentem esclarir els mecanismes d’allò real a través d’una simplificació dels efectes reductors de la qual som –o hauríem de ser– plenament conscients, com també de la nostra incapacitat per exhaurir aquest món real a través de

la representació modèlica que en fem. Mantenir aquesta prudència i aquesta humilitat és el requisit perquè el nostre treball com a científics socials no deixi de banda la seva incompleció i provisionalitat, i es negui a reedificar-se en discurs a propòsit d’una veritat qualsevol”.

És a dir, la meva aposta no seria tant la representació de l’altre, sinó reclamar una llibertat que Delgado defineix de provisòria i incompleta, però finalment lliure.

El plantejament inicial del projecte partia de la intuïció que a la rambla del Raval es produeix una certa divisió territorial entre els venedors ambulants de cervesa segons la seva nacionalitat. El teu projecte ha anat mutant des d’un començament, però quins van ser els motius de l’enfocament actual del projecte?

L’enfocament es manté, es troba present, és el primer impuls. Tenim una divisió, un reflex retorçat d’una frontera amb grans tensions recreada gairebé imperceptiblement en espais públics de Barcelona. Aquí l’obra es converteix en el ressò de conflictes territorials internacionals que es va transformant sempre en una altra cosa (i això no sols succeeix dins la rambla del Raval, sinó també a la rambla de les Flors). Es tracta d’una xarxa complexa, atès que la projecció dels seus conflictes territorials és plena de matisos, no és tan nítida com la presenten els mitjans de comunicació. Potser la vida sempre funciona així. L’“existir” sempre es dona de formes múltiples i diverses que difícilment es transfereixen sense pèrdues a un registre visual o escrit.

CAT.> Rambla del Raval de Barcelona.
CAST.> Rambla del Raval de Barcelona.
ENG.> Barcelona’s Rambla del Raval.

CAT.> Foto d’una entrevista a un pakistani, venedor de cervesa de la rambla del Raval
CAST.> Foto de una entrevista a un pakistani, vendedor de cerveza de la rambla del Raval.
ENG.> Still frame of an interview with a Pakistani beer seller on the Rambla del Raval.

CAT.> Frontera de Wagah, cerimònia militar sobre la frontera entre el Pakistan i l’Índia.
CAST.> Frontera de Wagah, ceremonia militar sobre la frontera entre Pakistán y la India.
ENG.> Wagah Border, military ceremony on the border between Pakistan and India.

Aníbal Parada ENTREVISTA. *Cubeer*.

Tu proyecto se aproxima a la representación de los conflictos territoriales. Digamos que uno de los escollos ha sido encontrar la distancia adecuada para abordar un tema de actualidad sin caer en los clichés de los medios de comunicación de masas. ¿Cómo generaste el planteamiento de esta obra?

En un primer planteamiento presenté teóricamente el proyecto como un mecanismo que interpelaba el sistema de fuerzas políticas que hoy se organizan en la rambla del Raval, haciendo visible un acontecimiento reciente: la gestión del espacio peatonal de dos extremos, en dos bloques comerciales de vendedores ilegales de las comunidades de Pakistán e India.

Comencé con un estudio etnográfico utilizando la observación y una serie de entrevistas, planteando preguntas a la gente sobre el conflicto en sus tierras de origen y escuchando sus comentarios sobre el fraccionamiento y la repartición de la rambla del Raval. El estudio de campo, como herramienta básica, permite percibir el modo en que algunos usuarios de la calle se dedican a poner en jaque las leyes “cívicas” –leyes que consideran que dormir en un banco es un acto revolucionario y punible– con un papel activo que permite advertir, en una ciudad cada vez más sitiada y con un control férreo del espacio público, cómo el ser humano construye nuevos sentidos y significaciones a partir de prácticas diarias que no atienden a normativas, todo ello con las tensiones que conlleva cualquier uso “saturado” del espacio y en un lugar emergente por antonomasia como es la calle.

¿Y de qué forma se establece el vínculo entre el “estudio sociológico” y el espacio de exposición?

Hoy, el espacio físico donde se expone el proyecto, un cubo, se muestra como una plataforma neutra para colgar mis dudas, para no perder en ningún momento de vista que lo que se dice mantiene una relación aproximativa con los hechos reales de los que se parte y que esa relación no puede funcionar si no es a costa de renunciar a grandes pedazos de realidad. Quería distanciarme de la concreción de algo cierto.

Como dice Manuel Delgado: “Sabemos que nuestros trabajos [...] son intentos mediante los que [...] intentamos esclarecer los mecanismos de lo real a través de una simplificación de cuyos efectos reductores somos –o deberíamos ser– plenamente conscientes, al igual que de nuestra incapacidad para agotar ese mundo real por medio de la representación modélica que de él hacemos. Mantener esa prudencia y esa humildad es el requisito para que nuestro trabajo como científicos sociales no ignore su incompletitud y su provisionalidad y se niegue a reedificarse en discurso alguno a propósito de una verdad cualquiera.”

Es decir, mi apuesta no sería tanto la representación del otro, sino reclamar una libertad que Delgado define como provisoria e incompleta, pero libre al fin.

El planteamiento inicial del proyecto partía de la intuición que en la rambla del Raval se produce una cierta división territorial entre los vendedores ambulantes de cerveza en función de su nacionalidad. Tu proyecto ha ido mutando desde un comienzo, pero ¿cuáles fueron los motivos del actual enfoque del proyecto?

El enfoque se mantiene, está presente, es el primer impulso. Tenemos una división, un reflejo retorcido de una frontera con grandes tensiones recreada casi imperceptiblemente en espacios públicos de Barcelona. Aquí la obra se convierte en el eco de conflictos territoriales internacionales que se va transformando siempre en otra cosa (y esto no solo sucede dentro de la rambla del Raval, sino también en la rambla de las Flores). Se trata de una red compleja, ya que la proyección de sus propios conflictos territoriales está llena de matices, no es tan nítida como la presentan los medios de comunicación. Quizá la vida siempre funciona así. El “existir” siempre se da de formas múltiples y diversas que difícilmente se transfieren sin pérdidas a un registro visual o escrito.

Aníbal Parada INTERVIEW. *Cubeer*.

Your project might well be called a representation of territorial conflicts. Let us say that one of the difficulties was that of finding the right distance from which to tackle such a highly topical issue without falling into mass media cliché. How did you work out your approach to this work?

At first, I presented the project theoretically as a mechanism that questioned the system of political forces that are organised on Rambla del Raval today, focusing on a recent event: management of the pedestrian area at either end of the promenade into two commercial blocks occupied by illegal vendors from the Pakistani and Indian communities.

I began with an ethnographic study based on observation and a series of interviews, asking questions and listening to people talking about the conflict in their countries of origin, and their comments on how Rambla del Raval has been split and divided up. This field study –my basic tool– shows how some users of the street are dedicated to breaching “civic” laws –laws under which taking a nap on a bench is seen as a revolutionary, punishable act. They do so in an active way that shows how, in a city ever more under siege, where the public space is under an iron control, human beings construct new meanings and signifiers through everyday practices that do not obey the rules and regulations. All this, adding to the tensions generated by any “saturated” use of the space and in a place like the street, which is the emerging space *par excellence*.

And how is the link established between this “sociological study” and the exhibition space?

The physical space in which the project is exhibited today, a cube, is a neutral platform where I hang my doubts. This is so as never to lose sight of the fact that what is said has an approximate relation to the real facts it is based on, and that relation cannot work if it is not at the expense of giving up huge slices of reality. I wanted to distance myself from specifying something true.

As Manuel Delgado says: “We know that our works [...] are attempts by which [...] we try to clarify the mechanisms of the real through a simplification whose reductive effects we are –or should be– fully aware of, just as we are aware of our inability to exhaust that real world through the representation we make of it in model form. Maintaining this prudence and humility is essential to ensure that our work as scientists is an expression of imagination, and not imaginary, in the sense that it does not ignore its own incomplete and provisional nature and refuses to be reconstructed into any kind of discourse about any truth whatsoever.”

That is to say, my aim is not so much to represent the other, but to vindicate a freedom that Delgado defines as provisional and incomplete but also, in the final analysis, free.

Your initial project proposal was based on your hunch that there is a certain territorial division amongst street beer vendors according to nationality in Rambla del Raval. You project has been mutating from the very first, but what are the reasons behind the focus it now takes?

The focus is the same, it is present, it is the original impulse. We have a division, the twisted reflection of a border where there is high tension, recreated almost imperceptibly in Barcelona’s public spaces. Here, the work becomes an echo of international territorial disputes that are always being transformed into something else (and this does not only occur in Rambla del Raval; it also happens in Rambla de les Flors). This is a complex network, as the projection of their territorial conflicts is full of different shades of grey; it is not as clear-cut as the media present it. Perhaps life always works like that. “Existing” always takes a multitude of different forms that are very difficult to transfer to a visual or written register without losing something.